

Sygn. akt III Ca 1372/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Roman Troll (spr.)

Sędzia SO Artur Żymełka

Sędzia SO Anna Hajda

Protokolant Aldona Kocięcka

po rozpoznaniu w dniu 27 lutego 2018 r. w Gliwicach na rozprawie

sprawy z powództwa A. B. (B.)

przeciwko B. B. (B.)

o obniżenie alimentów

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach

z dnia 18 maja 2017 r., sygn. akt III RC 201/16

1) **oddala apelację;**

2) **przyznaje adwokat A. S. od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach 369 zł (trzysta sześćdziesiąt dziewięć złotych), w tym 69 zł (sześćdziesiąt dziewięć złotych) podatku od towarów i usług, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej pozwanej z urzędu w postępowaniu odwoławczym.**

SSO Anna Hajda SSO Roman Troll SSO Artur Żymełka

Sygn. akt III Ca 1372/17

UZASADNIENIE

Powód A. B. 13 kwietnia 2016 r. wniósł do Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach pozew przeciwko pozwanej B. B. o obniżenie obowiązku alimentacyjnego uregulowanego wyrokiem Sądu Rejonowego w Bytomiu z 25 kwietnia 2012 r., sygn. akt IX RC 693/11 z 620 zł do 150 zł miesięcznie.

Pozwana wyraziła zgodę na obniżenie alimentów należnych jej od powoda z 620 zł do 420 zł, z tym zastrzeżeniem, że różnica w wysokości 200 zł zostanie zawieszona do czasu przyznania powodowi świadczenia emerytalnego w pełnym zakresie, ostatecznie jednak 22 listopada 2016 r. sprecyzowała swoje stanowisko i wniosła o oddalenie powództwa w całości.

Wyrokiem z 18 maja 2017 r. Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach obniżył obowiązek alimentacyjny A. B. na rzecz B. B. w ten sposób, że zasądził od powoda tytułem alimentów na rzecz pozwanej 350 zł miesięcznie, płatnych

z góry do dnia 15. każdego miesiąca, z odsetkami ustawowymi w razie opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat, począwszy od 16 maja 2017 r., w miejsce alimentów zasądzonych wyrokiem Sądu Rejonowego w Bytomiu z 25 kwietnia 2012 roku w sprawie o sygn. akt IX RC 693/11 (pkt 1); w pozostałym zakresie powództwo oddalił (pkt 2); opłatę od pozwu ustalił na 162 zł, uznając ją za uiszczoną w całości przez powoda (pkt 3); odstąpił od obciążania pozwanej kosztami postępowania (pkt 4); przyznał od Skarbu Państwa pełnomocnikowi z urzędu adw. A. S. 2952 zł, w tym 552 zł podatku VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu pozwanej B. B. (pkt 5) oraz wyrokowi w pkt. 1. Nadała rygor natychmiastowej wykonalności (pkt 6).

Orzeczenie to zapadło przy następujących ustaleniach faktycznych: wyrokiem z 24 lutego 1998 r., sygn. akt I C 2572/97 Sąd Wojewódzki w Katowicach rozwiązał przez rozwód małżeństwo stron z winy A. B.. Sąd Rejonowy w Bytomiu wyrokiem z 25 kwietnia 2012 r., sygn. akt IX RC 693/11 zasądził od A. B. na rzecz B. B. alimenty po 620 zł miesięcznie od 1 marca 2012 r. z ustawowymi odsetkami w razie uchybienia w terminie płatności którejkolwiek z rat, w miejsce alimentów zasądzonych w punkcie 1. wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z 19 maja 2011 r. w sprawie o sygn. akt III RC 854/10.

W 2012 r. powód mieszkał w domu jednorodzinnym swojej partnerki w T. przy ul. (...) i ponosił wszystkie koszty utrzymania nieruchomości za wyjątkiem ogrzewania gazowego; ponosił opłaty za prąd – 280 zł miesięcznie, wywóz śmieci – 65 zł miesięcznie, wodę - 240 zł miesięcznie, abonament telewizyjny - 120 zł miesięcznie, abonament za telefon stacjonarny – 60 zł miesięcznie, internet – 60 zł miesięcznie oraz telefon komórkowy – 100 zł miesięcznie. Powód wówczas pracował jako pracownik biurowy w firmie (...) S.A. w T., z wynagrodzeniem 2700 zł netto miesięcznie; leczył się na chorobę serca i w związku z tym ponosił koszt zakupu leków w wysokości 60 zł miesięcznie. Dodatkowo opłacał czynsz w wysokość 115 zł oraz podatek w wysokości 100 zł mieszkania położonego w B., którego był właścicielem. Własne koszty utrzymania określał na 600-700 zł. Spłacał kredyt zaciągnięty na zakup mieszkania z miesięczną ratą około 450 zł, był w posiadaniu samochodu F. (...).

W dacie wydania poprzedniego wyroku zasądzającego alimenty pozwana utrzymywała się z renty inwalidzkiej w wysokości 836 zł i zasiłku pielęgnacyjnego - 153 zł; posiadała orzeczenie lekarza orzecznika ZUS o całkowitej niezdolności do pracy; mieszkała w wynajmowanym mieszkaniu w B., za które powód płacił 500 zł miesięcznie. Dodatkowo za prąd płacił 60 zł, za wodę 40 zł, a za gaz 20 zł. Korzystała z telefonu komórkowego, za który płaciła 100 zł miesięcznie. Na wyżywienie wówczas przeznaczala 350 zł miesięcznie, zakup odzieży i środków czystości stanowił koszt 150 zł miesięcznie. Spłacała kredyt, z miesięczną ratą 160 zł miesięcznie, do 2015 r. Zakup lekarstw stanowił wydatek rzędu około 300 zł miesięcznie. Leczyła się na cukrzycę, depresję oraz jaskrę. Wynajmując mieszkanie była zmuszona do zapłaty kaucji, dlatego też zaciągnęła kolejne zobowiązanie na 2000 zł z miesięczną ratą 200 zł. Całość kaucji wynoszącej 10000 zł udało jej się pokryć z pomocą siostry, która pożyczyła jej 8000 zł.

Obecnie powód ma 62 lata, z zawodu jest technikiem mechanikiem, nie ma stałego miejsca zamieszkania, jest osoba bezdomną, nie jest już w związku konkubenckim ze swoją poprzednią partnerką M. S., zameldowany jest w T. u córki. Z uwagi na likwidację zakładu pracy utracił zatrudnienie, najpierw był zarejestrowany jako bezrobotny natomiast 20 lutego 2015r. przeszedł na świadczenie przedemerytalne. W związku z rozwiązaniem stosunku pracy otrzymał odprawę w wysokości 30000 zł. Powód 2 grudnia 2015 r. sprzedał mieszkanie mieszczące się w B. na ul. (...) za 49000 zł,

a uzyskane środki finansowe przeznaczył na spłatę kredytu zaciągniętego w (...). Obecnie powód utrzymuje się ze świadczenia przedemerytalnego w wysokości 875,92 zł miesięcznie. Prawo do pełnej wysokości świadczenia emerytalnego nabędzie we wrześniu

2019 r. Na skutek prowadzonego wobec powoda postępowania egzekucyjnego z tytułu obowiązku alimentacyjnego na rzecz byłej żony komornik sądowy dokonuje zajęcia należnego mu świadczenia, w związku z czym powód netto otrzymuje on 440 zł miesięcznie. Na skutek zaległości alimentacyjnej należący do powoda samochód został zajęty przez komornika

i zlicytowany. Powód nadal choruje na serce, jednak nie leczy się i nie wykupuje lekarstw, ponieważ go na to nie stać. Koszty utrzymania powoda to ubezpieczenie w wysokości 68,80 zł, abonament telefoniczny w wysokości 50 zł, koszty sądowe w wysokości 120 zł zasądzone w sprawie sygn. akt III RC 471/14. Na wyżywienie pozostaje mu 8 zł na dzień.

Obecnie pozwana ma 63 lata, z zawodu jest krawcową, od grudnia 2016 r. pobiera świadczenie emerytalne w wysokości 1339,97 zł miesięcznie, dodatkowo otrzymuje zasiłek pielęgnacyjny w wysokości 150 zł miesięcznie, od 18 lat leczy się onkologicznie, miała amputowaną pierś oraz jajniki i przeszła radioterapię. Od tamtego czasu leczy się również na depresję. Zgodnie z orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS posiada znaczny stopień niepełnosprawności i wymaga stałej pomocy drugiej osoby. W chwili obecnej w związku z pogorszeniem stanu zdrowia psychicznego zamieszkuje u córki, która jej pomaga. Córka pozwanej nie jest nigdzie zatrudniona i ma na utrzymaniu dwójkę małoletnich dzieci. Pozwana mimo, że zamieszkuje u córki nadal wynajmuje mieszkanie i opłaca czynsz w wysokości 800 zł miesięcznie. Leczy się na cukrzycę i jaskrę. Łącznie na leki wydaje 340 zł oraz 40 zł na paski do badania poziomu cukru. Leczenie okulistyczne pozwanej odbywa się w ramach prywatnej praktyki specjalistycznej, z uwagi na możliwość wykonywania badań na lepszym sprzęcie medycznym. W związku z tym, pozwana co 2-3 miesiące ponosi koszty wizyty w wysokości 150 zł. Pozwana koszt swojego wyżywienia określiła na 541 zł miesięcznie, dodatkowo opłaca abonament telefoniczny - 48,18 zł miesięcznie, posiada zobowiązania finansowe w postaci kredytu.

Sąd oddalił wniosek dowodowy o przesłuchanie świadka M. S., gdyż nie mają one znaczenia dla sprawy, albowiem jak wynika z zeznań powoda nie pozostaje on z M. S. w związku konkubenckim, a nawet gdyby przyjąć, że jest inaczej, fakt, iż osoby te obecnie zamieszkują w innych miejscowościach i prowadzą odrębne życie powoduje, że okoliczności wskazane przez M. S. są zbędne dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy. Nadto dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka zamieszkującego w znacznej odległości od siedziby sądu zmierzałoby do nieuzasadnionego przedłużenia postępowania.

Przy tak dokonanych ustaleniach faktycznych Sąd Rejonowy, przywołując regulacje art. 138 k.r.o. oraz art. 133 § 2 k.r.o., art.135 § 1 k.r.o. i art. 60 § 2 k.r.o., uznał powództwo za częściowo zasadne. Zaznaczył, że poprzednie alimenty wynosiły 620 zł miesięcznie,

a rozwód został orzeczony z winy powoda; uznał, że znacznemu pogorszeniu uległa sytuacja materialno-bytowa powoda, który utracił zatrudnienie (likwidacja zakładu pracy) - poprzednio w otrzymywał wynagrodzenie w wysokości 2700 zł netto, natomiast obecnie pobiera świadczenie przedemerytalne w wysokości 875,92 zł; jego dochód zmniejszył się trzykrotnie w stosunku do stanu poprzedniego, zaś z uwagi na zaległości alimentacyjne wobec pozwanej prowadzone jest przeciwko powodowi postępowanie egzekucyjne i ze świadczenia przedemerytalnego ma potrącane 400 zł (na pokrycie własnych kosztów utrzymania pozostaje mu około 440 zł); wskazał, że znacznej zmianie uległa również sytuacja życiowa powoda, gdyż uprzednio pozostawał on w związku konkubenckim z M. S., u której zamieszkiwał, natomiast obecnie jest osobą bezdomną. Ostatecznie jednak podkreślił, że okoliczność pozostawanie w związku konkubenckim nie miało znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż powód zamieszkuje w T., a jego sytuacja finansowa i majątkowa została dostatecznie wykazana pozostałymi dowodami, a wniosek dowodowy o przesłuchanie w charakterze świadka M. S. złożyła strona pozwana nie będąc w stanie ustalić adresu tego świadka, a nie było konieczności przeprowadzenia takiego dowodu z urzędu. Zaznaczył przy tym, że M. S. od 23 grudnia 2016 r. jest zameldowana w miejscowości L., w województwie (...), co wskazuje na to, że partnerzy nie prowadzą już wspólnego gospodarstwa domowego. Ponadto powód sprzedał mieszkanie w B. na ul. (...), a uzyskane z tego tytułu środki przeznaczył na spłatę kredytu.

Dlatego też Sąd rejonowy uznał, że powód znajduje się w trudnej sytuacji materialnej, ale nie uzasadniało to uwzględnienia powództwa w całości, gdyż po utracie zatrudnienia otrzymał odprawę w wysokości 30000 zł, którą przeznaczył na zakup mieszkania dla pozwanej, która wskazała, że mieszkała w mieszkaniu powoda, a kupił je z myślą o niej. Powód nie przedstawił żadnego dokumentu świadczącego o niezdolności do wykonywania pracy, dlatego uznano, że posiada realną możliwość podjęcia zatrudnienia, choć wiadomym jest, iż z racji jego wieku będzie to praca raczej o charakterze dorywczym, dzięki czemu jego dochód może wzrosnąć nieznacznie. Powód pobiera obecnie świadczenie

przedemerytalne, które w przyszłości przekształci się w emeryturę, której wysokość będzie wyższa, ale jest to zdarzenie przyszłe, którego obecnie nie można brać pod uwagę (art. 316 § 1 k.p.c.).

Sąd Rejonowy dokonał też porównania sytuacji finansowej i bytowej pozwanej, która jest niezdolna do pracy i pozostaje na świadczeniu rentowym, które jednak uległo podwyższeniu z 836zł do 1339, 97 zł, podobnie jak poprzednio pobiera dodatkowo zasiłek pielęgnacyjny w wysokości 150 zł miesięcznie. Jest osobą schorowaną i wymaga w codziennym życiu pomocy osoby trzeciej, dlatego ponosi ona również bardzo wysokie koszty zakupu lekarstw. Sytuacja materialna pozwanej również jest trudna, ale powinna ona niwelować pewne wydatki, które mogą być ograniczane. Sąd Rejonowy zaznaczył, że pozwana zeznała, iż

z uwagi na zły stan zdrowia zamieszkuje obecnie u córki, a zatem nieuzasadnionym jest dalsze wynajmowanie przez nią mieszkania dla siebie, co generuje miesięcznie koszty w wysokości 800 zł; ponadto w zakresie leczenia okulistycznego wybrała prywatną praktykę specjalistyczną, która podwyższa koszty leczenia - ma takie prawo jednak brak jest podstaw, aby kosztami z tym związanymi obarczać powoda.

Jako podstawę prawną swego orzeczenia Sąd Rejonowy przywołał regulację art. 60

§ 2 k.r.o. i art.138 k.r.o., zaznaczając, że zasądził alimenty od 16 maja 2017 r., tj. od daty wyroku, albowiem roszczenie uprawnionej do alimentów w toku procesu było zaspokajane

i zostało spożytkowane na pokrycie jej uzasadnionych potrzeb. Rozstrzygnął także

o kosztach postępowania, wynagrodzeniu pełnomocnika ustanowionego z urzędu oraz natychmiastowej wykonalności.

Apelację od tego wyroku złożyła pozwana zaskarżając go w części dotyczącej punktu 1., w zakresie w jakim Sąd Rejonowy obniżył wysokość alimentów, i wniosła o jego zmianę poprzez oddalenie powództwa w części w jakiej powód domaga się obniżenia wysokości alimentów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w tej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Jednocześnie wniosła o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania odwoławczego, jak również przyznanie od Skarbu Państwa na rzecz pełnomocnika z urzędu wynagrodzenia w wysokości określonej przepisami tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej pozwanej z urzędów.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła błąd w ustaleniu stanu faktycznego poprzez przyjęcie, w oparciu o gołosłowne twierdzenia powoda: że jest on osobą bezdomną, albowiem

w treści pozwu wskazał na swój adres zamieszkania, który jest tożsamy z adresem zamieszkania konkubiny; że jego sytuacja materialna uległa pogorszeniu, pomijając jednocześnie, iż wraz z konkubiną prowadzą działalność gospodarczą i uzyskują z tego tytułu dochody. Nadto zarzuciła rażącego naruszenia: art. 217 § 1 k.p.c. poprzez zaniechanie przeprowadzenia dowodu z przesłuchania świadka M. S., wnioskowanej przez stronę pozwaną

w pierwszym piśmie procesowym pełnomocnika z urzędu, poprzestając na oświadczeniu powoda, że przeprowadzenie dowodu jest zbędne, albowiem powód nie pozostaje już

w związku konkubenckim z tym świadkiem i nie prowadzi z nim żadnej działalności gospodarczej, chociaż z informacji pozwanej wynika, iż oświadczenie powoda nie polega na prawdzie; art. 214¹ § 1 k.p.c. poprzez przeprowadzenie rozprawy 16 maja 2017 r. pomimo usprawiedliwienia nieobecności pozwanej - zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa

w tym zakresie, to jest po przedstawieniu przez nią zaświadczenia lekarza sądowego o niemożliwości uczestniczenia przez pozwaną w rozprawie oraz poprzez przeprowadzenie przesłuchania pozwanej 11 maja 2017 r. pomimo niezdolności do jasnego i świadomego uczestniczenia w tej czynności, co wynika z jej zdrowia oraz zostało stwierdzone zaświadczeniem lekarza sądowego; art. 233 § 1 k.p.c. poprzez zbyt dowolną ocenę materiału dowodowego

i uznanie za wiarygodne oświadczenia powoda co do bezdomności, pomijając przy tym, iż sam powód wskazał na swój adres zamieszkania w treści pozwu bez wskazania aktualnego miejsca chociażby czasowego pobytu oraz poprzez i uznanie, że nałożony na powoda obowiązek alimentacyjny do wysokości 620 zł miesięcznie, w obecnej jego sytuacji materialnej jest nadmiernym obciążeniem, pomijając okoliczność, że bez względu na to w jakiej sytuacji materialnej powód pozostawał, wykazywał się brakiem chęci ponoszenia jakiegokolwiek obowiązku i pomimo dobrej sytuacji

majątkowej w latach wcześniejszych również nie ponosił nałożonego przez sąd na niego obowiązku czym doprowadził do konieczności wszczęcia egzekucji wobec niego, jak również pozostaje w znacznym zadłużeniu z tytułu tego w stosunku do pozwanej. Ponadto zarzuciła naruszenia art. 135 § 1 k.r.o. poprzez pominięcie, że wysokość alimentów uzależniona jest nie tylko od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionych, lecz również od możliwości zarobkowych powoda, który celem uchylecia się od realizacji ciężącego na nim obowiązku, będąc w pełni sprawną osobą, przy braku możliwości otrzymywania emerytury z uwagi na zbyt młody wiek nie wykorzystuje swoich możliwości zarobkowych.

Powód wniósł o oddalenie apelacji jako bezzasadnej.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy są prawidłowe i jako takie Sąd Okręgowy uznaje za własne. Dodać należy, że ustalenia faktyczne w tej części były dokonywane na dzień zamknięcia rozprawy 16 maja 2017 r.

Ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd Rejonowy mieści się w granicach zakreślonych art. 233 § 1 k.p.c., nie została przekroczona granica swobodnej oceny dowodów, a wnioski co do faktów w sposób logiczny wynikają z treści dowodów zgromadzonych w sprawie. Równocześnie Sąd Rejonowy poddał ocenie w sposób kompleksowy i właściwy cały materiał dowodowy zebrany w sprawie, a skarżąca nie wykazała, aby uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, tymczasem tylko takie uchybienia mogą być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów, nie jest bowiem wystarczające samo przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie, niż ocena sądu.

Należy jednak zaznaczyć, że Sąd Rejonowy oddalił wniosek o przesłuchanie świadka M. S., zdaniem Sądu Okręgowego niewłaściwie, gdyż dysponował już adresem świadka, a miał on zeznawać na okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia, związane z możliwościami majątkowymi i zarobkowymi powoda /k. 66/, w tym prowadzenia restauracji i wspólnego zamieszkiwania z powodem /k. 67/.

W toku postępowania odwoławczego uzupełniono materiał dowodowy przesłuchując świadka i dodatkowo ustalono, że powód od grudnia 2017 r. zamieszkuje razem z M. S. w L., nie pracuje dorywczo, a jedynie w domu u M. S. – maluje ściany, robi porządki (około 4-6 godzin dziennie), nie otrzymuje za to wynagrodzenia, a za mieszkanie płaci 500 zł. M. S. nie ma już restauracji w B., w której wcześniej (4-5 lata wstecz) powód jej pomagał. Prowadzą teraz wspólne gospodarstwo domowe, a M. S. ma dochód rzędu 1300 zł (emerytura), pomaga jej też syn. Koszty utrzymania domu zimą to 200 zł prąd, 500 zł gaz i 30 zł woda z kanalizacją. Na wyżywienie we dwójkę wydają 600 zł miesięcznie.

/Dowód: zeznania świadka M. S. k. 173-174 00:03:58-00:14:47/.

Ostatecznie więc powód od grudnia 2017 r. zamieszkuje wspólnie z M. S. w L., ale nie prowadzą restauracji i nie mają żadnych dodatkowych dochodów. Nie wykazano też, aby w toku procesu zamieszkiwał ze świadkiem w L., przecież pozwana nie kwestionowała tego, że zamieszkiwał w T.. Z zapisku urzędowego wynika, że M. S. zamieszkuje w L. od 23 grudnia 2016 r. /k. 138/.

Odnosnie naruszenia regulacji art. 214¹§ 1 k.p.c. należy zaznaczyć, że w toku postępowania, zarówno w trakcie przesłuchania pozwanej 11 maja 2017 r., jak i na rozprawie 16 maja 2017 r., był obecny pełnomocnik pozwanej, który mógł złożyć zastrzeżenia do dokonania tej czynności, a takich zastrzeżeń nie złożył. Zgodnie z art. 162 k.p.c. apelację można oprzeć na uchybieniu przepisom postępowania, jeżeli wnosi się zastrzeżenia do protokołu. Dlatego też zarzuty dotyczące przesłuchania pozwanej i braku odroczenia rozprawy nie mogą stanowić zasadnej podstawy apelacji. Dodać należy, że nie doszło w tym przypadku do nieważności postępowania, którą sąd bierze pod uwagę z urzędu, albowiem pozwana była prawidłowo reprezentowana przez pełnomocnika dla niej ustanowionego z urzędu.

Zgromadzony materiał dowodowy w sposób prawidłowy został oceniony przez Sąd Rejonowy, a wynika z niego, że sytuacja materialna powoda pogorszyła się, albowiem utracił on pracę, był osobą bezrobotną i otrzymywał zasiłek dla takiej osoby, od 20 lutego

2015 r. otrzymuje świadczenie przedemerytalne w wysokości około 870 zł, przy czym komornik ściąga z tego około 400 zł tytułem świadczeń alimentacyjnych. Żaden z przeprowadzonych dowodów, nawet w postępowaniu odwoławczym, nie wskazuje na to, aby powód prowadził jakąkolwiek działalność gospodarczą lub komukolwiek w jej prowadzeniu pomagał.

Należy w tym miejscu zaznaczyć, że powód w treści pozwu wskazywał adres swojego zamieszkania, był to dom M. S., a na rozprawie 7 lutego 2017 r. wskazał już adres dla doręczeń (inny), albowiem - jak zeznał - jest osobą bezdomną, a dom został już sprzedany. Przeprowadzenie się M. S. do L. to potwierdza.

Należy także podkreślić, że powód nie ma takich zdolności majątkowych i zarobkowych, aby obecnie sprostać regulowaniu alimentów urzędu 620 zł miesięcznie, albowiem jest osobą starszą - 63 lata, jego świadczenie emerytalne jest niskie, a dodatkowo obciążone zajęciami egzekucyjnymi zaległych alimentów. Strony, gdyby pozostawały dalej w związku małżeńskim, miałyby obecnie do swojej dyspozycji około 2360 zł, co powoduje, że na każdą z nich przypadłoby około 1082 zł. Pozwana, po ostatnim zasądzeniu na jej rzecz świadczenia alimentacyjnego, w sposób znaczny zwiększyła swoje dochody, gdyż obecnie wynoszą one około 1490 zł (poprzednio około 990 zł), natomiast świadczenie przedemerytalne pozwanego jest zdecydowanie niższe, to około połowa świadczeń otrzymywanych przez pozwaną. Poprzednio ta sytuacja wyglądała inaczej, gdyż łączne dochody stron w 2012 r. wynosiły około 3690 zł, a więc gdyby byli razem na każdą osobę przypadłoby po około 1845 zł, a powód wówczas osiągał dochód rzędu 2700 zł, a więc znacznie wyższy i mieszkał

u M. S. /k. 39 akt Sądu Rejonowego Bytomiu o sygn. III RC 854/10/.

Same zaległości alimentacyjne powoda oraz to, czy wcześniej regulował alimenty na bieżąco nie mają istotnego znaczenia dla rozpoznania sprawy, gdyż w tym zakresie pozwana dysponowała tytułem wykonawczym i korzystała z niego w ramach prowadzonej egzekucji. Dlatego do ustaleń w sprawie dochód powoda jest brany pod uwagę bez tego potrącenia.

Ostatecznie więc prawidłowa jest ocena Sądu Rejonowego, że doszło do istotnego pogorszenia sytuacji materialnej powoda, obciążonego obowiązkiem alimentacyjnym, co skutkowało koniecznością obniżenia tego obowiązku wobec pozwanej, biorąc pod uwagę także zwiększenie się jej dochodów i jej sytuację.

Zastosowana przez Sąd Rejonowy regulacja prawna jest.

Dlatego też zarzuty apelacji nie mogły doprowadzić do wzruszenia zaskarżonego orzeczenia.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 385 k.p.c., apelację jako bezzasadną należało oddalić.

O kosztach postępowania (pkt 2.) Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze (t.j. Dz. U. z 2017 r., poz. 2368 ze zm.) w związku z § 4 ust. 1, 2 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy pranej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. Poz. 1714), § 8 pkt 3 tego rozporządzenia i § 16 ust. 1 pkt 1 tego rozporządzenia, gdyż koszty pełnomocnika ustanowionego z urzędu dla pozwanej nie zostały uiszczony w całości ani w części (§ 3 tego rozporządzenia), a pozwana sprawę przegrała.

SSO Anna Hajda SSO Roman Troll SSO Artur Żymełka